

Χαλκίδα

του Ζάγου Βασιλείου

Κάτω απ' το κάστρο το ψηλό ,
του ποιητή, των πεύκων
σταμάτησε εν' αυτοκίνητο ,
ζεστό και σκονισμένο.
Ο οδηγός κατέβηκε ,
περπάτησε κι άναψε τσιγάρο.

Είχε χρόνια πολλά να ξαναδεί
την όμορφη Χαλκίδα ,
την πόλη των νερών ,
της γέφυρας και της Αγίας.
Την είχε όμως μέσα του ,
στο νου του, στη καρδιά του.

Κτυπά η καμπάνα η παλιά,
μελωδική, γνωστή του.
Κι έρχεται η ευωδιά του γιασεμιού
μαζί με την αλμύρα
απέναντι απ' την εκκλησιά,
το βιαστικό το κύμα.

Η πόλη κάτω απλώνεται,
μικρή και χρυσαφένια,
πού άλλος με πέννα ύμνησε,
άλλος με το πινέλο,
άλλος με τη κιθάρα του,
ρετσίνα κι έρωτά του.

Κοιτά τη γέφυρα και τα νερά,
χορεύουνε ακόμη,
μαζί κι οι βάρκες, τα παιδιά,
οι φίλοι του οι γλάροι
τα ζευγαράκια, ο ψαράς,
απ' τη Σχολή το τσούρμο.

Χαρούμενος νοιώθει μια αγκαλιά,
ζεστά, παραμυθένια,
νοιώθει σα να μην έφυγε ποτέ.
Του φεύγει ένα δάκρυ,
την ώρα αυτή του δειλινού,
του Πλάστη, των ανθρώπων.

Μνήμες

του Γιάννη Αμπελουργού

Είναι φορές που το μυαλό θύμησες συνεπαίρνουν
το σεργιανούν γλυκά-γλυκά σε αγαπημένες μνήμες.
Σε κάτι εικόνες μακρινές, ξεθωριασμένες γέρνουν,
στις πρώτες τις σελίδες μας, στις γνωριμιάς τις ρίμες.

Ήταν θυμάμαι δειλινό, κι ένα στενό δρομάκι
ξαναπροβάλει ζωντανό στις σκέψης τα αρχεία.
Βαδίζαμε αμέριμνοι προς το γνωστό παγκάκι,
μια μυστική μας τύλιγε κι αλλόκοτη μαγεία.

Μιλούσαμε αδιάφορα για κάποια συναυλία
και μέσα μας παλεύανε τα αισθήματα να βγούνε.
Ποιον τάχα κοροϊδεύαμε μιλώντας για φιλία
ενώ οι ψυχές δεν παύανε να ερωτοτροπούνε;

Ξάφνου ένα φτεροκόπημα ετάραξε το πλάνο
κι ένας μικρούλης βάλθηκε πάνω μας να τοξεύσει
κι ο ουρανός το πιο όμορφό του δειλινό,
λες κι είχε επιστρατεύσει
και της αγάπης μας νονός έγιν' από κει πάνω.

Άγνωστοι φίλοι από καιρό, πώς τ' άντεξα, πώς μόρεσες;
Τι φόβοι, ασάθειες, δισταγμοί μας είχανε πλανήσει;
Πλησίασες, ήρθα σιμά, σου είπα, μ' ανιστόρησες,
πάλευε το χαμένο χθες η αγάπη να κερδίσει.

Φλεβάρης, δεκατέσσερις, Άη Βαλεντίνου βράδυ.
Λόγια δειλά, τρεμουλιαστά, τα χείλη ψιθυρίζουν.
Δυο χέρια αδέξια πλέκονται, ένα φιλί, ένα χάδι,
μια τούφα από ξανθά μαλλιά σε μια αγκαλιά σκορπίζουν...

Άλια Μνήμη

του **Ιορδάνη Αθανασιάδη**
Παιδίατρου

Υγρή αμμουδιά του πρωινού
Απ' τα φιλιά της θάλασσας
Ολονύχτιος πόθος, της ψυχής ο έρωσ φως,
σελήνη ηγεμονική, χρυσιζοντας το πέλαγος
στης καρδιάς την ακτή που αιμορραγεί.
Μέρες από ωχρά και φως πρωινό
Νωρίς το κύμα σαλεύει το βράχο της καρδιάς
Ένθερμα όνειρα τριζόνια κατακλούν το στήθος.
Βυζαίνει ο βυθός, κόρη καλλονή, ο βράχος δε-
σπάζει στο όραμα.
Φωνή καμμιά.
Ήσυχος πέλαγος, πορφυρό φως πρωίας
ενήδονης, θεϊκής.
Κραυγάζει ο νους.
Στη σιωπή του αμνού το αμπέλι αιμόφυρτο
τη ρόγα γυαλίζει.
Εκτινάσσεται μούστος στον κόλπο του στερεώ-
ματος
φως αληθινό υπακούουν οι Άγγελοι εκστατικοί.
Έρωσ θερμός την καρδιά παροτρύνει στην άβυσ-
σο.
Χέρια, πλεγμένα μαλλιά, κλαδιά ολάνθιστα, καρ-
ποφόρα.
Πολύ το έλεος και πολυέλιος ο φωτισμός έν-
δον.
Ξημερώνει.
Ιχθύς, ο νους, θαλασσινης σπηλιάς.
Παρασκευή η Αγία,
το φως των οφθαλμών αξίωνε,
στη διαρκή ομορφιά, υπηρέτη και διάκονο δρο-
σερό
εν αγάπη, έως θανάτου, τελεία.
Τελώνου μνεία
Σε μια γωνιά πέφτω στα πόδια σου
κρυώνω και νιώθω ορφανός
τίποτα την καρδιά δεν ζέστανε
μες την πολλή μου αδικία θρυμματίσθηκα
το σώμα της τρυφής δεν δοκιμάσθηκε
της σάρκας η επιθυμία δεν με φλόγισε
κυρίως τα αργύρια το θάνατό μου πυροδότησαν.
Είμαι βαρύς, μεσ' το κενό του αισθήματος που
περιέχω.
Ζητώ απ' τη δροσιά που γεύονται τα φύλλα
κι ας είμαι φύλλο ποδοπατημένο
του φθινοπώρου, μεσ' την αυλή σου.
Αρέτουςα
Ριπές του ανέμου στην ευρεία έκταση
του λειμώνα του νου,
των Αγγέλων ο όμιλος άδοντας κατεβάζει.
Ορχηστρικά ο έρωσ της καρδιάς εντείνει

Το φέγγος και τη φλόγα.
Περνά ο καιρός.
Μεσ' τη σιωπή η κοινωνία μας φλέγεται.
Δεν ξέρω να μιλώ
τις νύχτες μεσ' τη σιωπή
την ώσμωση καταθέτουν της ψυχής
Οσμές φυτών και λουλουδιών.
Σωπαίνω.
Την υγρασία του έρωτα μόνον
το λαβωμένο όραμα και η μνήμη
στης προσμονής τη σκάλα αποθέτουν.
Στην πέτρα που άνθισε μένοντας υγρή
Ως εύλαλη παρουσία των νερών
που ρέουν προς τη λαγκαδιά
και την καρδιά μου μένω προσκαρτερώνας.

Η Μπουκαδούρα

του **Γεωργίου Αθ. Δαλαμάγκα**
Ιούλιος 2002

Πάνω απ' τα βράχια τα στεγνά, τότε που ήμασταν
παιδιά,
κορμιά ηλιοκαμένα, μετρούσαμε τα κύματα,
τα κύματα που δίνανε αμέτρητα φιλιά, φιλιά εις
τη στεριά.

Και όταν μεγαλώσαμε και μάθαμε το χάρτη,
τότε επαληθεύτηκε, πως ήτανε αλήθεια,
πώς τα φιλιά ερχότανε κάτω απ' τα νησιά.

Νησιωτοπούλες τα 'στέλναν σε μας εις τη στεριά.
Με το νοτιά τα στέλνανε ανώνυμα, κρυφά.
Με το βοριά απαντούσαμε, πάλι εις τα τυφλά.

Φύσα, νοτιά μου, φύσαγε, νοτιά απ' το Αιγαίο,
γιατί η δική σου η πνοή με κάνει πάντα νέο.
Ο κύρης μου